

«Νικά και σώζεται ο Μάρτυρας, νικιέται και χάνεται ο διάβολος που ζητά την απώλειά του» (Άγιος Ανδρέας Αρχιεπίσκοπος Κρήτης)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=157995>]

Ο δε σταθερός και άφοβος στρατιώτης του Χριστού, θυμόταν τον λόγο εκείνο των ιερών Αποστόλων, «ότι πρέπει να πειθαρχούμε περισσότερο στον Θεό παρά στους ανθρώπους». Και γνωρίζοντας ότι δεν υπάρχει σπουδαιότερο πράγμα από την υπακοή προς τον Θεό, έμεινε ακλόνητος στο λογισμό του, και δεν φοβήθηκε τις απειλές των απίστων. Και τις μεν υποκριτικές κολακείες τους, με αυστηρότητα ήλεγχε και αποστρεφόταν. Τις δε δόλιες υποσχέσεις τους περιφρονούσε, και μισούσε σαν θανατηφόρο δηλητήριο τις ασεβείς συμβουλές τους, και γελούσε και κοροϊδευε τους φοβερισμούς τους, επειδή ήταν προετοιμασμένος να υποφέρει για τον Χριστό κάθε βάσανο. Και όχι μόνον αυτό, αλλά και τους παρακινούσε να τον δοκιμάσουν, και με τη δοκιμή να βεβαιωθούν για τα λόγια του. Και άλλοτε φώναζε τον ενθουσιαστικό εκείνο λόγο του Θεοφόρου Ιγνατίου «ο εμός έρωσ εσταύρωται», δηλαδή η αγάπη μου σταυρώθηκε, η οποία είναι ο Ιησούς Χριστός, άλλοτε δε έλεγε τα λόγια της αγάπης του αποστόλου Παύλου «τι μπορεί να με χωρίσει από την αγάπη του Χριστού; θλίψη; η στενοχώρια; ή διωγμός; ή πείνα; ή γυμνότητα; ή κίνδυνος; ή μαρτυρικός θάνατος; Είμαι βέβαιος ότι ούτε θάνατος, ούτε ζωή, ούτε άγγελοι, ούτε άλλες ουράνιες δυνάμεις, ούτε παρόντα, ούτε μέλλοντα, ούτε κανένα άλλο δημιούργημα, θα μπορέσει να με χωρίσει από την αγάπη του Χριστού. Γιατί για μένα το να ζω σημαίνει ζωή με τον Χριστό, και το να πεθάνω είναι κέρδος».

Δεν πολεμούσε δε μόνο με λόγια τους άπιστους ο Άγιος, αλλά και με σοφά και ανδρεία έργα, σαν ένας αγωνιστής δυνατός και ανίκητος. Επειδή υπομένοντας με γενναιότητα τις πληγές και τα βάσανα με τα οποία εκείνοι τον βασάνιζαν, έπασχε μεν κατά το σώμα, κατά δε την ψυχή, τους βασάνιζε. Επειδή, όπως εκείνοι πλήγωναν τον Γεώργιο, έτσι και ο Γεώργιος με την υπομονή και την καρτερία του νικούσε αυτούς που τον πλήγωναν. Με αυτό τον τρόπο εκείνοι βασανίζονταν περισσότερο, γιατί δεν μπορούσαν να νικήσουν την γνώμη του.

Προστάζουν τότε να κτυπηθεί με σιδερένιο κοντάρι ο Άγιος. Αλλά αυτό, σαν να ήταν μολύβι, γύρισε πίσω ελέγχοντας την ανοησία τους. Επειδή δεν πέτυχαν σ' αυτό, βρίσκουν άλλη τιμωρία για τον Μάρτυρα. Έβαλαν επάνω στην κοιλιά του μία πολύ μεγάλη πέτρα, και έδεσαν στο ξύλο τα πόδια του. Αφού δε με πολλές άλλες και φοβερές τιμωρίες ταλαιπώρησαν τον Άγιο, στο τέλος όταν ήταν σχεδόν εξαντλημένος, τον τιμωρούν με το σκληρότερο βασανιστήριο, τοποθετώντας τον πάνω σε τροχό, που είχε καρφωμένα παντού μαχαίρια, νομίζοντας ότι με την τιμωρία αυτή θα νικούσαν την αντίσταση του γενναίου Μάρτυρα. Σ' αυτόν λοιπόν τον τροχό, πιεζόταν η μέση του Αγίου, με την αντίθετη δε κίνηση του τροχού, δυσκολευόταν η αναπνοή του και οι μεν αρθρώσεις και τα μέλη του σώματος του έφευγαν από την θέση τους, και τα μαχαίρια έκοβαν τις σάρκες του και τα αίματα που έτρεχαν σαν ποτάμι κοκκίνιζαν το έδαφος. Οι ασεβείς νομίζοντας ότι

νεκρώθηκε τελείως, τον άφησαν πάνω στον τροχό, και με φωνές ευχαριστούσαν τους θεούς τους και δαίμονες. Περισσότερο όμως ντράπηκαν, αφού είδαν μετά από λίγη ώρα σώο και υγιή, αυτόν που θεωρούσαν νεκρό, διότι ο Χριστός, ο αληθινός Θεός και Σωτήρας λύτρωσε από τον τροχό τον γενναίο του αθλητή. Θεράπευσε τις πληγές του, και τους στρατιώτες που τον φρουρούσαν τους φόβισε και τους έδιωξε.

Ο Γεώργιος θέλοντας να πάθει περισσότερα βάσανα, γρήγορα πάλι παρουσιάστηκε με θάρρος στους ασεβείς, κηρύττοντας με λόγια και με έργα την ανίκητη δύναμη του Χριστού, επειδή πράγματι έβλεπε κάποιος ταυτόχρονα θέαμα φοβερό και παράδοξο, το οποίο και τους πιστούς στήριζε στην πίστη του Χριστού περισσότερο, και έκλεινε τα στόματα των απίστων. Βλέποντας λοιπόν οι πλανεμένοι τον Άγιο υγιή, εξεπλάγησαν με το ανέλπιστο αυτό θέαμα, και μάθαιναν, ότι αυτός δεν είναι άλλος παρά αυτός που γνώριζαν. Αντί όμως να μετανοήσουν, και να αφήσουν την πλάνη τους, αυτοί με χειρότερα βάσανα παίδευσαν τον αθλητή της αλήθειας, βυθίζοντάς τον ως πολύτιμο μαργαριτάρι, μέσα σε καυτό ασβέστη. Και έγινε αυτό το μεγάλο θαύμα που φαίνεται απίστευτο στους πολλούς. Πώς δηλαδή το σώμα που από τη φύση του φθείρεται εύκολα, άντεξε έστω και λίγο τον καυστικό βρασμό του ασβέστη; Πώς δε και αυτές οι λεπτότατες τρίχες του σώματος, έμειναν εντελώς απείρακτες; Η πώς ο άνθρωπος, που ζει με την αναπνοή του λεπτού αέρα, άν και βυθίστηκε μέσα στην πυκτή και κολλητική ύλη του ασβέστη, και στερήθηκε την αναπνοή, δεν στερήθηκε τη ζωή;

Εάν όμως κάποιος απορεί και διστάζει, ας θυμηθεί, πως ο προφήτης Ιωνάς άν και έμεινε μέσα στην καυτή κοιλιά του κήτους τρεις ολόκληρες ημέρες και νύχτες, βγήκε σώος; Πώς ο Ιερεμίας που καταχώθηκε στον λάκκο του βορβόρου, φυλάχθηκε αβλαβής; Πώς δε και οι τρεις παίδες στο μέσο της καιόμενης καμίνου αναπνέοντας δροσερό αέρα, έμειναν αβλαβείς; Και τα μεν δεσμά κατακάηκαν, οι δε τρίχες τους έμειναν άκαυστες; Αυτά και άλλα παρόμοια θαύματα οποιός σκεφθεί, που πραγματοποίησε ο ένδοξος Κύριος σε κάθε εποχή διά των δούλων και φίλων του, θα ομολογήσει ότι και το θαύμα που έγινε στον Γεώργιο είναι αναμφίβολο, και αφού πιστέψει θα πει το λόγο του Δαβίδ: «θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις αυτού. Και αύτη η αλλοίωσις της δεξιάς του υψίστου». Διότι το θέλημα του Θεού, γίνεται φυσικό στα δημιουργήματα.

Αλλά ο χρόνος δεν θα με φθάσει, ή για να πω καλύτερα, ο λόγος μου, λόγω της αμάθειάς μου, δεν θα είναι ικανός να απαριθμήσει ξεχωριστά, και το είδος, και το σχήμα, και τον οδυνηρότατο και ανυπόφορο πόνο κάθε βασανιστήριου, με το οποίο τα αιμοβόρα εκείνα σκυλιά τιμώρησαν τον Άγιο, τόσο στο στάδιο φανερά και με θράσος, όσο και κρυφά, μέσα στις φυλακές και τα δεσμοτήρια. Ούτε μπορώ με

λόγια να περιγράψω τόσο την απάνθρωπη σκληρότητα και θηριωδία των βασανιστών του αθλητή, όσο την καρτερία και την μεγαλοψυχία του στα βάσανα. Και πως σε κάθε βασανιστήριο, εφαρμοζόταν σ' αυτόν ο λόγος του αποστόλου, «ως αποθνήσκοντες, και ιδού ζώμεν» δηλαδή «φτάνουμε στον θάνατο, και να που ζούμε», αλλ' ούτε μπορώ να περιγράψω όπως πρέπει τις προσευχές του Μάρτυρα που έκανε νύχτα και ημέρα, με τις οποίες ικέτευε και παρακαλούσε τον Θεό, για να τον βοηθήσει στα μελλοντικά βάσανα, τον ευχαριστούσε δε για τη δύναμη και βοήθεια που του έδωσε στα προηγούμενα. Ποιός δε θα περιγράψει την ολική συντριβή των ειδώλων, και αυτών των δαιμόνων την θρηνώδη φωνή, με την οποία φανερά κήρυτταν, ότι αυτοί δεν είναι θεοί, προς εντροπή αυτών που τους προσκυνούσαν; Ποιός θα διηγηθεί λεπτομερώς όσα ειπώθηκαν και τις ερωταποκρίσεις που έγιναν τόσον από το μέρος των τυράννων, όσον και από το μέρος του Μάρτυρα, και το ήθος και τη συμπεριφορά τους; Και σ' αυτά ποιός θα απარიθμήσει τις θεϊκές εμφανίσεις και επισκέψεις που έγιναν νύχτα και ημέρα στον Μάρτυρα, ή καλύτερα όπως λέει ο Δαβίδ, «τη βοήθεια και τις παρακλήσεις και τις θεραπείες», οι οποίες έγιναν από τον Χριστό σ' αυτόν, σε ανταμοιβή της υπομονής του, διά μέσου των οποίων, ξεχνούσε μεν τα προηγούμενα βάσανα, έπαιρνε δε δύναμη να υποφέρει τα μελλοντικά, σαν να είχε σώμα όχι πήλινο, αλλά αδαμάντινο;

Γι' αυτό, οποίος θέλει να τα μάθει με λεπτομέρεια, ας διαβάσει το μαρτύριο του Αγίου, και θα εκπληρώσει την επιθυμία του. Από εκεί θα μάθει και θα θαυμάσει το μέγεθος των μαρτυρικών αγώνων και την μεγαλοψυχία του Μάρτυρα, το δίκαιο της νίκης, τις θείες αμοιβές και τη χάρη που δέχτηκε. Από εκεί θα μάθει και θα θαυμάσει, πως, οι μεν σκοτισμένοι από το σκοτάδι της ασέβειας, ανακάτευαν το γλυκό με το πικρό στα λόγια, ο δε Μάρτυρας του Χριστού αντίθετα με τον απλό λόγο της αλήθειας, ανέτρεπε και διέλυε με ευκολία τα δόλια επιχειρήματά τους και ότι τις κρυφές παγίδες που του έστηναν οι άπιστοι, αυτός τις υπερπηδούσε με την εξυπνάδα του. Και ότι τα σιδερένια υποδήματα, και καρφιά, και τα υπόλοιπα βασανιστήρια τα υπερνικούσε με τη δύναμη της υπομονής του. Από εκεί θα μάθει ότι, αφού τελείωσε το δρόμο του Μαρτυρίου, και αποκεφαλίσθηκε με ξίφος ο γενναίος αγωνιστής της αλήθειας, και με τον σωματικό θάνατο, νέκρωσε τον ψυχικό θάνατο, και αναδείχθηκε νικηφόρος με το αίμα του, και αφού φόρεσε το στεφάνι της νίκης, τότε με το έργο του με χαρά έψαλλε τον επινίκιο ύμνο στον Θεό που δίνει τη νίκη λέγοντας: «ας είναι δοξασμένος ο Κύριος, ο οποίος δεν μας άφησε να γίνουμε θήραμα στα δόντια των εχθρών μας». Από εκεί θα μάθει και αυτό, ότι δεν μαρτύρησε μόνο για τη δική του ωφέλεια ο Μάρτυρας Γεώργιος, αλλά και για την ωφέλεια και σωτηρία πολλών άλλων, που έγιναν Μάρτυρες ακολουθώντας το παράδειγμά του, όπως ήταν ο Ανατόλιος και Πρωτολέων οι στρατηλάτες, οι οποίοι έμειναν έκπληκτοι από τα θαύματα που έγιναν κατά τη

διάρκεια του μαρτυρίου του, και μιμήθηκαν την ανδρεία του. Όπως ήταν ο αοίδιμος Γλυκέριος, ο οποίος από το θαύμα που έγινε στο βόδι του, ελευθερώθηκε από την παράλογη θρησκεία των ειδώλων. Και πολλοί άλλοι, τους οποίους ο μέγας Γεώργιος αφού έβγαλε από τον φάρυγγα του νοητού δράκοντα, τους πρόσφερε στον Δεσπότη Χριστό ως ευπρόσδεκτα και τέλεια θύματα.

Επίσης οποίος διαβάσει το μαρτύριο του Αγίου, θα μάθει θαύματα πολύ μεγάλα και εξαίσια, από τα οποία, άλλα μεν έγιναν με την προσευχή του Μάρτυρα, για χάρη όσων τα ζήτησαν με πίστη, άλλα δε έγιναν για τους απίστους που τα ζήτησαν, όπως το θαύμα εκείνο, που ο Άγιος ανέστησε νεκρό από τον τάφο, σε έλεγχο μεν της αγνωσίας των απίστων, σε επίγνωση δε της αλήθειας, αν βέβαια είχαν μάτια και ανθρώπινη σύνεση, αυτοί που το είδαν, θα έπρεπε να γνωρίσουν τον αληθινό Θεό. Αλλ' αυτοί περισσότερο πρόσεχαν στις ψεύτικες φαντασίες των δαιμόνων, παρά στα αληθινά του θαύματα του Κυρίου. Διότι αφού χρησιμοποίησαν όσα βασανιστήρια εφεύρισκαν, και κουράστηκαν από την υπομονή και ανδρεία του Μάρτυρα, ζητούσαν όπως οι Ιουδαίοι, να κάνει ο Άγιος θαύματα και σημεία αδύνατα. Επειδή όμως και από τα θαύματα που μόνοι τους ζήτησαν, ντροπιάσθηκαν, γιατί έγιναν αφορμή σωτηρίας πολλών, και γνώρισαν τον Θεό του Γεωργίου, επειδή, λέω, οι ασεβείς από τα θαύματα του Μάρτυρα ντροπιάσθηκαν, και σ' αυτά να εναντιωθούν δεν μπορούσαν, αλλ' ούτε ήθελαν να επιστρέψουν στην αλήθεια, γιατί είχαν τα μάτια, και τα αυτιά της καρδιάς κλειστά, όπως λέει ο Ησαΐας. Γι' αυτό όχι μόνον έμειναν πάλι στην προγονική πλάνη τους, αλλά και με την μαγεία νόμιζαν ότι θα ανατρέψουν την αλήθεια.

Έτσι παρουσίασαν τον Αθανάσιο που καυχόταν για την μαγική του τέχνη περισσότερο από τον Ιαννή και Ιαμβρή, τους μάγους της Αιγύπτου που ήθελαν να ανατρέψουν τα θαύματα του Μωϋσή, αλλ' όμως σε λίγη ώρα, όλη η μαγική του τέχνη κατέπεσε, και το ψέμμα νικήθηκε από την αλήθεια. Η παρουσία του μάγου ωφέλησε τον ίδιο, διότι οι μεν μάγοι της Αιγύπτου, ονόμαζαν δάκτυλο Θεού αυτόν που ενεργούσε την ανατροπή τους, και μόνο με λόγια ομολογούσαν την αλήθεια, ο δε καλός Αθανάσιος, την πίστη που του αποκαλύφθηκε, την αγκάλιασε με έργα, και υπέμεινε γι' αυτήν τον θάνατο διά ξίφους, και κληρονόμησε την αθάνατη ζωή που ταίριαζε με το όνομά του. Και παραλείπω να αναφέρω όλους τους άλλους που οδήγησε στην βασιλεία των ουρανών ο στρατιώτης του Χριστού Γεώργιος, με το ανδρείο μαρτύριό του. Μαζί δε με αυτούς, και την βασίλισσα Αλεξάνδρα έκανε να μιμηθεί την αρετή του Μωϋσή, επειδή, όπως λέει ο Παύλος, εκείνος «θεώρησε μεγαλύτερο πλούτο από τους θησαυρούς των Αιγυπτίων, τον ονειδισμό του Χριστού». Έτσι και η μακαρία αυτή βασίλισσα, προτίμησε τον ονειδισμό του Χριστού από την επίγεια βασιλεία, και με προθυμία υπέρ αυτού υπέμεινε τον διά ξίφους θάνατο. Και αντί της πρόσκαιρης και επίγειας βασιλείας που περιφρόνησε,

κληρονόμησε ουράνια και αιώνια βασιλεία.

Ω της μεγάλης κακίας του διαβόλου! αλλά και ώ της πλουσιότερης χάριτος του Κυρίου! Πού είναι τώρα εκείνοι που αναίσχυντα φλυαρούν, ότι ο εχθρός προγνωρίζει τα μέλλοντα; Γιατί να, με τις δικές του παγίδες και πονηριές αιχμαλωτίσθηκε ο διάβολος. Όπως λέει ο προφήτης Δαβίδ «ο αμαρτωλός συλλαμβάνεται ο ίδιος στις παγίδες που στήνει για τους άλλους». Και διά μέσου των ανθρώπων εκείνων, με τους οποίους νόμισε ότι θα νικήσει τον αθλητή, από αυτούς ανοήτως νικήθηκε, και από εκείνους που ήθελε να τον προσκυνούν, από αυτούς τους ίδιους γελοιοποιήθηκε. Θέλοντας να απατήσει, εξαπατήθηκε, και ελπίζοντας να θανατώσει, θανατώθηκε. Και το θαυμαστότερο είναι ότι αυτός μεν προσπαθούσε να απατήσει και να θανατώσει χρησιμοποιώντας βασιλιάδες, στρατιώτες οπλισμένους, και πολλά και διάφορα είδη βασανιστηρίων. Εξαπατήθηκε δε και θανατώθηκε όχι από δυνατούς και οπλισμένους, αλλά από αδύναμες γυναίκες, από γυμνούς και άοπλους, και πολλοί μεν βασιλιάδες και άρχοντες του κόσμου που κέρδισαν πολλές νίκες και τρόπαια, μετά θάνατον όμως έπαυσαν να είναι βασιλιάδες και ξεχάστηκαν και οι νίκες και τα τρόπαιά τους.

Ο δε δοξασμένος στρατιώτης του Χριστού Γεώργιος, αφού μία φορά νίκησε τον διάβολο, πάντοτε δείχνει την εναντίον του νίκη παρούσα και ζωντανή. Επειδή με το σημείο του Σταυρού διώχνει καθημερινά από τους ανθρώπους, όλο το στράτευμα των δαιμόνων, και ελευθερώνει εκείνους που είναι δούλοι τους. Ποιό άλλο πράγμα είναι ανώτερο απ' αυτούς τους θριάμβους του Γεωργίου; Ποιό είναι περισσότερο αξιοθαύμαστο απ' αυτή τη νίκη του τροπαιοφόρου; Ή τι άλλο είναι ενδοξότερο από αυτά τα στεφάνια του αθλητή; Αυτή είναι η παράταξη και ο πόλεμος του σοφού στρατηγού. Τόσο μεγάλη είναι η βοήθεια της ελεημοσύνης. Αυτά είναι τα βραβεία του μεγάλου νικητή. Τόσο μεγάλα είναι του δικού μας μεγάλου στεφανωμένου αθλητή τα τρόπαια. Και τόσο μεγάλα είναι τα νοητά λάφυρα που με την άθλησή του κατέκτησε. Έτσι αυτός που είχε σώμα θανάτωσε τον ασώματο διάβολο. Και κάνοντάς τον να χάνει τον χρόνο του μόνο στο πώς να φονεύσει το σώμα του Γεωργίου, ο Γεώργιος στον καιρό αυτό, με την ψυχή του τον φόνευσε. Και κάνοντάς τον να ελπίζει ότι θα τον κερδίσει, αυτός του άρπαξε ακόμη και εκείνους που κρατούσε στην αγκαλιά του. Μιμητής ήταν ο Γεώργιος του Ιησού Χριστού, ο οποίος με τη σωματική υπόστασή του, ξεγέλασε τον διάβολο, και παριστάνοντας ότι φοβάται και αποφεύγει τον θάνατο, με τον τρόπο αυτό, απάτησε τον εχθρό, και τον αιχμαλώτισε.

Επειδή έχοντας ο Γεώργιος μέσα του τον διδάσκαλο Κύριο, ή ακριβέστερα, δοσμένος όλος στον Χριστό και ζώντας όχι πλέον για τον εαυτό του, αλλά για τον Κύριο που πέθανε και αναστήθηκε γι' αυτόν, όπως λέει ο Παύλος, και στη συνέχεια

αφού διδάχθηκε από το παράδειγμά του, να μη φοβάται από όσους θανατώνουν το σώμα, δεν θεωρούσε δικό του το σώμα του ο Γεώργιος, αλλά ότι ανήκει στο θείο θέλημα. Και όχι μόνο το σώμα αλλά και η ψυχή. Γιατί αυτός ως μαθητής του Χριστού, αρνήθηκε και την ψυχή με τη θέλησή του και αφού σήκωσε το Σταυρό του, αμέριμνος ακολουθούσε τον διδάσκαλο. Γι' αυτό και ξεχνούσε τα περασμένα βάσανα, και έτρεχε στα επόμενα. Δεν σκεφτόταν τα προηγούμενα, αλλά ζητούσε τα υπόλοιπα. Τα βάσανα τελείωσαν, όχι όμως τα στεφάνια του Γεωργίου, επειδή και η προθυμία του στα βάσανα δεν εξαντλήθηκε. Ο εφευρέτης των κακών διάβολος κουράστηκε, και ο αθλητής του Χριστού επιθυμώντας μεγαλύτερα στεφάνια, ζητούσε από αυτόν αφορμές για μεγαλύτερους αγώνες, και μπορούσε να δει κάποιος πως τον ίδιο αγώνα που είχε ο διάβολος, τον ίδιο είχε και ο Γεώργιος. Επειδή ο μεν διάβολος δεν μπορούσε να νικήσει με τα βάσανα τον Γεώργιο, που αγωνιζόταν όχι για να σωθεί μόνο αυτός, αλλά και για να αφήσει σ' όλους τους χριστιανούς παράδειγμα σωτηρίας το δικό του μαρτύριο. Γι' αυτό και δίκαια βοηθά από ψηλά ο δίκαιος αθλοθέτης και στεφανοδότης Χριστός αυτόν που αγωνίζεται για το όνομά Του. Νικά λοιπόν και σώζεται ο Μάρτυρας, νικιέται δε και χάνεται ο διάβολος που ζητά την απώλειά του.

(συνεχίζεται)